

א. לדעת עולא, הכתוב "לְכֹסִם" מלמד, שהדם הזה ניתן לכם, ואינו אסור בהנאה להיות בו דין מעילה.

ב. לדעת רבי שמעון, הכתוב "לְכַפֵּר" מלמד, שהדם ניתן לכפרה בלבד, ולא להיות אסור בהנאה להיות בו דין מעילה.

ג. לדעת רבי יוחנן, הכתוב "הוא" מלמד, שאין בו שינוי, וכל הווייתו אחת, כשם שאחר כפרה אין בו מעילה, כי כבר נעשית מצוותו, ואין דבר שנעשית מצוותו שיהא בו מעילה, כך קודם כפרה אין בו מעילה^א.

אמנם מאחר שאין צורך ללמוד את אותו דין משלושה כתובים, אמרו, שבאמת כל אחד מהכתובים מלמד דין אחר.

א. כתוב אחד מלמד, שהדם הזה ניתן לכם, ואינו אסור בהנאה להיות בו דין מעילה.

ב. כתוב שני מלמד, שהדם ניתן לכפרה בלבד, ולא להתחייב עליו משום נותר, ולפיכך אם נותר מדם הקרבן אחר זמנו ואכלו אינו מתחייב על כך [כרת בשוגג או חטאת במזיד] משום אכילת נותר, [וחיובו הוא רק משום אכילת דם].

ג. כתוב שלישי מלמד, שהדם אין בו שינוי, וכל הווייתו אחת, כשם שאם אכלו אחר כפרה בטומאת הגוף, אינו מתחייב על כך [כרת או חטאת] כאוכל קדשים בטומאת הגוף, כך קודם כפרה אינו מתחייב על אכילתו בטומאה [וחיובו הוא רק משום אכילת דם].

ד. ודין נוסף יש בדם קדשים, שבו הוא קל משאר קדשים, והוא שאם אכל דם של קרבן שנתפגל אינו חייב על כך [כרת או חטאת], משום אכילת פיגול, כאוכל מבשר פיגול, [וחיובו הוא רק משום אכילת דם].

שכן מבואר במסכת זבחים, שאין פיגול אלא בדבר שיש לו מתירים, כלומר שדבר אחר מביא אותו לידי הכשרו, כבשר ואימורים של שלמים שעל ידי זריקת הדם הם מותרים הבשר לאכילה והאימורים להקטרה, אבל הדם, אין דבר אחר מתירו, אלא הוא מתיר

אגב הובא כל הענין, ולמדנו שם קודם כפרה אין מעילה בדם.

^א היינו קודם כפרה אחר שחיטה אבל קודם שחיטה יש בו מעילה אם הקיז דם ונהנה ממנו. [עיי תוס'].